

ритото настояване на Горчакова, въпреки изложението и протеста, които ромжнският делегат Братиано и Коголичеано направили въ едно отъ заседанията принуди конгреса да приеме щото Бесарабия да се отстъпи на Русия.

Дунавският въпросъ се рѣшилъ споредъ предложение на Австрия: да се неутрализира Дунава до желѣзните врата и международна комисия да си съществува, като се прибавятъ само ромжнски делегати.

Колкото за военното обезщетение, дебатите били много интересни: английският делегат не се съгласявали, щото обезщетението да стане съ територия; турският делегат прибавили, че финансиите на Турция сж много слаби; Сализбури ги поддържалъ, но руското „късно е вече“ парализирва всичко. Бисмаркъ се обаждатогава: „Турция нѣма да прави други ангажменти; тя е направила вече единъ въ Санъ-Стефанския договоръ.“ Така се свършили разискванията по този въпросъ.

Много още други въпроси се разисквали, — като границите между Русия и Турция въ Мала-Азия, отстъпването на частъ отъ Армения, въпроса за Дарданелите и Босфора, капитулациите и други отъ международна важностъ за които тукъ не е мѣсто да говоримъ. При това въ Берлинския договоръ, който се подписа на 1-й юлий, бѣха посочени условията за устройството на новосъздадените държави: България и Източна Румелия. Припозна се независимостта на Ромжния, на която Берлинският договоръ даде Добруджа. Сърбия и Черна-Гора се признаха тоже за независими. На първата конгресътъ даде голѣма частъ отъ българските земи, съ три важни градове: Пиротъ, Нишъ и Враня.

Тукъ ние свършваме нашето изложение на събитията, които се развиха отъ въстанието на Босна и Херцеговина. Нека сега, въ заключение, направимъ нѣколко критически размисления върху Берлинския договоръ.

Берлинският договоръ задоволи само ония три държави, които най-малко имаха право да бждатъ задоволени; тия три държави сж: Англия, Германия и Австро-Унгария.